

Sněženka farní

Zpravodaj farnosti Panny Marie Sněžné v Praze

číslo 7,8

ročník XIV.

červenec, srpen 2008

Ještě k dotazníku

Na posledním setkání farnosti jsme se zastavili u zhodnocení dotazníků. Velice významné jsou hlavně ty reakce a postřehy, které se opakují ve více případech. U poznámky, která se objeví v jednom nebo dvou případech si není člověk jistý, zda se zrovna nesetkal se známým jevem, který bychom mohli vyjádřit, že „všem se člověk nikdy nezavděčí“. Někdy jsem měl ovšem dojem, že pisatelé neznají běh událostí v našem společenství. Třeba ten, kdo píše, že by uvítal, aby františkáni vedli náboženství sami, možná neví, že františkáni jsou asistenty v jednotlivých místních bratrských společenstvích, vedou katechumeny nebo i nedávno pokřtěné, připravují na biřmování nebo také občas přicházejí na náboženství vedené katechetkou. Dokonce jsem měl dojem, když jsem zastupoval katechetku při katechezi pro dospělé, že těch dospělých přišlo méně. Rádi bychom reagovali nejen takto slovně, ale budeme hledat i způsob, co zlepšit. Teď se ovšem blíží konec školního roku. Přes prázdniny bude v naší farnosti jenom minimální program. I úřední hodiny budou kratší a mši svatých bude méně. Dotazníky přijdou po zhodnocení zpět ke mně, abych mohl v novém školním roce čerpat z nabídek i postřehů a návrhů, které v nich zazněly. Moc děkuji za vaši účast i za každou pomoc. Přeji příjemnou dovolenou a nové zkušenosti s Pánem. K tomu vyprošuji Boží požehnání.

Žehná menší bratr Antonín.

Dotazník

Letos v dubnu jsme měli v naší farnosti možnost vyplnit dotazník, jehož cílem bylo zmapovat život ve farnosti, zjistit alespoň rámcově co nás těší, kde máme rezervy, co můžeme vylepšovat, a pod.

Celkem bylo odevzdáno 142 dotazníků.

V následující tabulce je statistický přehled otázek z první části dotazníku.

Všem, kteří dotazník odevzdali, děkujeme.

Do farnosti docházím

sám /a	manželé	rodina
77	15	48

Věk a pohlaví	0-15	15-25	25 - 40	40-60	61 a více
žena	13	14	25	29	37
muž	15	1	14	16	10
Celkem	28	15	39	45	47

Bydliště:	Praha 1	Praha	mimo Prahu
	35	98	4

Návštěva farnosti:

pravidelně (1-2x týdně)	občas (1x za měsíc)	výjimečně
114	19	1

Proč chodím do farnosti:

mám to blízko	kvůli společenství	kvůli františkánům	líbí se mi kostel
17	38	59	0

Jako další důvody návštěvy farnosti byly uvedeny: kvůli Bohu (5x) a kvůli mši pro děti a Luciánovi (24x).

Připomínkám a námětům věnujeme další článek v některém z podzimních čísel zpravodaje.

Dotazníky zpracovává Alenka Brožová.

Poděkování

Děkuji panu Miroslavu Oberreiterovi a sestře Dolores OSF za spolupráci na přípravě CD na promítání.

P. Petr Alkantara Houška OFM

Sestra v akci v Africe

Léto a prázdniny nás lákají k dovolené do exotických zemí. Do zemí s odlišnou kulturou, odlišným způsobem života místních obyvatel. Zdá se nám to krásné a romantické. Jak nereálný a zkraslený může být pohled turisty si uvědomíme ve chvíli, kdy se začteme do úryvku ze zápisků zdravotní sestry Petry Růžičkové, kterou známe z naší farnosti. Rozhodla se sloužit potřebným v Africe v Republice Čadu v rámci sdružení Lékaři bez hranic.

6. 4. 2008

Po dlouhém čekání jsem před 14 dny konečně dorazila do Harazu. Koordinátor s logistikem přijeli už v půli března aby zajistili základní věci a prozkoumali terén z hlediska bezpečnosti. Objížďěli okolí, mluvili s místními autoritami a zjišťovali, jaká je celková situace a kde je nejvíce třeba pomoci. Zpočátku byly problémy s bezpečností. Bylo tu několik případů přepadení. Ve Středoafričské republice (jejíž hranice leží kousek odtud) jeden takový útok skončil smrtí osoby, která byla v autě Lékařů bez hranic. Pohyb aut se tedy omezil a začalo se jezdit vždy v konvoji několika vozů, což je samozřejmě velká komplikace. Zpočátku také nebylo jisté, kde budeme bydlet. V Harazu není mnoho možností. Kluci nejprve bydleli provizorně ve stanu na dvorku místních lidí, ale pak se jim podařilo sehnat dům. Jeden z mála tady v Harazu, který má cihlový základ a plechovou střechu; většina obydlí je jen ze slámy. Bylo potřeba provést menší opravy i úpravy. Jako například postavit okolo zed', protože doposud dům sdílel dvorek s dalšími několika domy (otevřené prostranství, kde vidíte ostatním lidem do soukromí). Také bylo potřeba zvětšit okna (30x30 cm se nám zdalo nedostatečné), umístit moskytiéry (sítě proti komárům), vybudovat dveře, vymalovat (tedy přikrýt bílým vápnem špinavou zed'), udělat podlahy z cementu (všude byl jen písek), postavit latrínu a sprchu (sprchou rozuměj ohraničené prostranství, kde je umístěn kýbl s vodou na polévání), stlouct z prken posteje, umístit dovezené židle a stoly... a už to pomalu začalo připomínat příjemné obydlí. Mnohem dramatičtější změny se pak udály v místním zdravotním středisku. Má jednu budovu se třemi místnostmi, sálek 2x2 metry bez oken, který slouží jako porodnice, a pak další malou budovu se dvěma místnostmi s malými okénky bez jakéhokoliv zařízení. Ta slouží jako sál pro pozorování pacientů, kteří potřebují hospitalizaci. Vše bylo ve zrušovaném stavu, 20 let prý neuklízeli a poslední malování proběhlo v roce 1968! Udělali jsme tedy jeden den generální úklid, postupně vyměnili a osadili okna, vymalovali, vyrobili polici do lékárny, dodali nové stoly, židle a vyšetřovací lůžko, umístili nádoby na umývání

rukou, v porodnici udělali okna, podlahu a uklidili. Také sál pro pozorování dostal novou podlahu, okna, omítku a brzy bude mít i čtyři postele (víc se nevejde). No, je to nádherná změna!

Naše aktivity tedy probíhají v tomto zdravotním středisku. Dovezli jsme naše léky a začali poskytovat péči zadarmo. Samozřejmě, že se tím počet konzultací ztrojnásobil. Máme jednu naši sestru, která vypomáhá, ale i ostatní personál se teď má co ohánět. Zpočátku to bylo chaotické, nyní se situace zpřehledňuje. Také se zvýšil počet hospitalizací. Normálně mívají tak čtyři lidi do měsíce a my jsme od začátku dubna hospitalizovali již 15 pacientů. Sálek je zatím stále v rekonstrukci a stejně je kapacita 4 lůžek nedostatečná. Proto jsme vedle střediska postavili velký stan, který slouží jako malá nemocnice. Pacienti zatím leží jen na matracích na zemi. Stan není zas až tak velký a přítomno je i přibuzenstvo pacientů na návštěvě i nastálo, teploty dosahují 45 °C, a tak je většinou příjemnější zůstat venku pod stromem. To však znamená, že nemocnice je vlastně všude okolo.

Začali jsme také provozovat mobilní kliniky, zatím jezdíme na tři různá místa třikrát týdně s týmem pěti lidí. Dvě sestry jsme dovezli z hlavního města N'Djameny, zbytek týmu tvoří místní lidé bez jakéhokoliv zdravotního vzdělání, dva lidé jsou u registrace a jeden v lékárně. Lékárník je člověk, který sice nemá oficiální lékárnické vzdělání, ale pracuje jako tzv. Dr. Shuku, tedy někdo, kdo má soukromou lékárnou, jezdí a nakupuje léky a pak je prodává. Dokonce dává i injekce. Je pravda, že sice jakési ponětí o lécích má, ale ještě se toho má hodně co učit. Jinak je tým skvělý, všichni jsou bystří a rychle chápou. Jezdí s námi také jeden zaměstnanec střediska, který má na starosti očkování. Ve vesnicích pak s námi ještě pracuje vždy několik místních lidí jako asistenti. Funguje to celkem jednoduše, vše se dohaduje přes šéfa vesnice. Jen se zeptáte, zda vám může najít 3-4 lidi, kteří umí číst a psát. A do pěti minut jsou na místě. Snažíme se vždy najít nějakou ženu, je to však problém. V jedné vesnici se nám podařilo najít jen jednoho člověka, který uměl číst a psát, další dva sice neuměli mluvit francouzsky, ani číst ani psát, ale jsou mladí, a tak snad mají větší šanci se do toho brzy vpravit. No uvidíme. Zatím je to dost náročné. Jejich úkolem je v podstatě pomáhat měřit teplotu, vážit a měřit děti a dělat MUAC (obvod paže u dětí pro zjištění rizika podvýživy), když ale neumí číslo přečíst ani zapsat, je to problém. Ale snaží se. Celkově se tu zatím pracuje příjemně a lidé jsou motivováni. Mají zájem se učit a dobře se s nimi kooperuje. Ve středisku je to takový rodinný podnik. Zaměstnanci jsou většinou z jedné rodiny a bydlí společně hned vedle nemocnice. Jsou v podstatě k dispozici 24 hodin denně, po všechny dny v roce. Nemocní mohou přijít kdykoliv.

Haraze je malé městečko, asi 9 000 obyvatel, trh je tu každý den, velký v sobotu. Je zde plno restaurací (restaurací rozuměj místo, kde dostaneš grilované maso a chleba, a kde ti při troše štěstí seženou pár polorozbitých židlí a rádoby stůl, a kde jen doufáš, že se všechny bakterie a paraziti v mase zahubili při grilování).

Samozřejmě, že velkým problémem jsou mezietnické konflikty, které jsou v oblasti Harazu značně vyostřené. Většina uprchlíků a vnitřně vysídlených lidí pochází z těchto lokálních rozporů mezi jednotlivými kmeny (většinou nearabskými usedlíky a kočovnými Araby). Mobilní kliniky děláme v místech, kde žije nejvíce těchto přemístěných lidí, nejde však o nějaké uprchlické tábory v pravém slova smyslu. Většina uprchlíků ze Středoafričké republiky jsou stejného etnika jako lidé tady a v podstatě většina z nich se nikdy ani za Středoafričany nepovažovala, zůstali na druhé straně hranice v 60. letech po koloniálním rozdělení anebo odešli později v období úporného sucha. Většina lidí tady má stále své rodiny. Lidé, kteří měli ve své vesnici problémy s jiným kmenem, se přemístili o desítky kilometrů dál do jiné vesnice svého etnika a plně se zde zapojili do života. Naším úkolem tady bylo a stále je získávat tyto informace, zjistit, zda situace nově příchozích je nějak dramaticky odlišná od života místních obyvatel. Zatím žádné velké rozdíly nenacházíme, poměry jsou tu prostě složité pro všechny. Největším problémem celé této oblasti je lékařská nedostupnost. Není tady žádná nemocnice a většina zdravotních center v ostatních vesnicích je nefunkční. Nemocnice v Am Timamu je vzdálena od Harazu 6 hodin jízdy a to v období sucha. V období dešťů je celá tato oblast naprosto odříznutá. Toto období začíná na začátku června a trvá až do září či října. Údolí se zatopí vodou a vytvoří se kilometrová jezera. První dešť přišel nečekaně již před třemi dny a trval celou noc. Druhý den byly cesty rozmáčené a na dobrých dvacet minut jsme uvízli v bahně. A to bylo jen po jednom dešti! Nechápu, jak to lidé tady zvládají, my byli v pohodě pod naší plechovou střešou, ale jak přežila noc většina obyvatel v jejich slaměných obydlích si nedokážu představit. A to právě deště ještě nezačaly. Ale lidé Afriky jsou neuvěřitelně silní.

20. 4. 2008

Minulé dva týdny byly poměrně hektické, měli jsme hodně práce, a to hlavně v nemocnici. Jeden den přivezli nemocného se střelným zraněním na obličej. Kulka mu utrhla kus tváře. Dalšího se zraněním na břicho, tři muži byli mrtví na místě. Opět šlo o problém mezi etniky. Arabové, kteří s dobyt看kem pendluji zemí za vodou a potravou, měli dříve s nearabskými usedlíky, pěstujícími na polích obilí a další plodiny, dobré vztahy. Existovala mezi nimi

obchodní spolupráce. Já ti dám maso a mléko a ty mi zase dáš obilí a zeleninu. Plno usedlíků mělo také svůj vlastní dobytek, který svěřovali nomádům do opatrování výměnou za to, že nomádi mohli spotřebovat mléko. Po návratu dostali za službu i potraviny. Vztahy se začaly zhoršovat až v posledních letech. Tragickou se situace stala díky snadné dostupnosti zbraní z různých konfliktů v této oblasti, hlavně v Súdánu.

V nemocnici máme několik podvyživených dětí, ale zatím jsou na tom dobře. Dvě děti s vážnou infekcí jsme již nezachránili. Přijali jsme také jednu ženu, velmi bledou, s hemoglobinem pouhých 25! (normálně by měla mít alespoň 110). Byla sice slabá, unavená, ale stabilní. Neměli jsme všechny potřebný materiál k transfuzi, ale v pátek, po dlouhém čekání, dorazily nové zásoby léků a testů, a tak jsme jí dnes mohli konečně dát krev. Když jsem poprvé byla u transfuze tady v Africe, byl to pro mě trochu šok. V nemocnici doma se samozřejmě vše odehrává ve speciální laboratoři, kde se dělají různé testy dříve, než krev vůbec k pacientovi dorazí. Krev ordinuje pouze lékař a on sám musí udělat ještě testy u lůžka pacienta. Tady veškerý proces dělám sama. V první řadě musím sehnat někoho z rodiny, kdo je ochoten dát krev a není sám chudokrevný. Pak udělám test na krevní skupinu pro pacienta a pro dárce, pokud se shodují, odeberu další vzorek krve na testy. Nemáme tu žádnou laboratoř, jediné, co mám, je pět rychlých testů na syfilis, malárii, hepatitidu B a C a HIV. To jsou testy, které se nezbytně musí udělat před každým odběrem. Jsou to sice všechno rychlé testy, kdy výsledek je hotov za 20 minut, ale háček je v tom, že je na některé potřeba plasma a ne celá krev. A plasma se získá centrifugací. Pokud nemáte elektřinu, je potřeba vzít manuální centrifugu a 15 minut s ní točit než získáte pěkný sloupeček plasmy, který můžete použít. A to jen tehdy, když není centrifuga stará a opotřebovaná (v takovém případě můžete točit klidně i hodinu). Pokud jsou všechny testy negativní, můžu dárce odebrat krev a hned ji dát pacientovi. Naše pacientka Fane tedy dnes dostala půl litru nové krve, tak snad na tom bude trochu lépe.

Petra Růžičková, Haraz, Čad

Které slavnosti bychom v létě neměli opomenout

- 29. 6. - sv. Petra a Pavla, apoštolů
- 5. 7. - sv. Cyrila a Metoděje
- 4. 8. - mše sv. u příležitosti 16. výročí úmrtí kardinála Tomáška katedrála sv. Víta, 18:00
- 9. 8. - sv. Terezie Benedikty od Kříže (Edith Stein), patronky Evropy
- 15. 8. - Nanebevzetí Panny Marie

DOPORUČUJEME

Centrum pro rodinu , Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel.: 220 181 777, e-mail: cpr@apha.cz, <http://cpr.apha.cz>

Exercicie pro mladé manželské páry 17.–21. 8. 2008 se konají pod vedením P. Ing. Ladislava Štefka ISch. a P. MUDr. Zdeňka Králíka ISch. na Svaté Hoře. Předpokládaná cena 1 500 Kč na osobu. Účast dětí, jen kojenců, je možná po předchozí dohodě. Oba exercitátoři se dlouhodobě věnují práci s rodinami. Účastníkům exercicií bude též po celou dobu k dispozici zkušený manželský pár. Je třeba se předem přihlásit.

Exercicie pro manžele „Mojžíš – na cestě do země zaslíbené“ 17.–23. srpna se konají ve Štěkni (cca 6 km od Strakonice) v zámku, který patří sestřám Congragatio Jesu (dříve Anglické panny). Exercicie povedou P. Petr Hruška a Jana a Jindřich Fenclovi. Účastnický poplatek je 2340 Kč na osobu. Je třeba se předem přihlásit.

Problémy se zaplacením účastnického poplatku neváhejte konzultovat s Centrem.

Setkání česko-slovenské mládeže na Velehradě se koná 18. -20.7. 2008. V českých a moravských diecézích probíhá veřejná sbírka Mozaika 2008 (do 31. 7. 2008) na podporu setkání na Velehradě . Cílem je také vybídnout k modlitbě a zapojit věřící do společného díla. Akce s názvem Mozaika 2008, svým charakterem navazuje na loňskou sbírku Mozaika pro Tábor. Letos jsou na kartičkách mozaiky znázorněny dary Ducha Svatého. Očekávaná účast víkendového setkání je asi 10 000 mladých z obou zemí. Na Velehradě proběhnou v rámci setkání také benefiční koncerty.

Také vy osobně můžete setkání mládeže podpořit, a to zakoupením dílku mozaiky v ceně 50 Kč v sakristii nebo na faře.

HUMOR

Katolík, presbyterián a baptista sedí v rybářském člunu a chytají ryby. Katolíkovi dojdou červi, tak se rozhodne, že si dojde na břeh pro zásoby. Vystoupí tedy z člunu a po vodě přejde na břeh a pak se vrátí po vodě zpět. Baptistovi mohou oči vypadnout a říká si: "Ten ale musí mít silnou víru, že dokáže jít po vodě." Za chvíli to ještě udělá presbyterián, opět jde po vodě. Baptista nemůže uvěřit svým očím a celý nespůj zjišťuje, že i jemu za chvíli dojde návnada a bude muset na břeh. Hodnou chvíli se celý nervózní přesvědčuje, že i on má přece silnou víru jako katolík a presbyterián, a tak se nakonec přece jen odváží a vystoupí z člunu. Okamžitě však zmizí pod hladinou... Katolík se otočí na presbyteriána a říká: "Zdá se, že bratr neví, kde jsou ve vodě kameny..."

Modlitba

Když jsi ty můj Pán, Ducha tvého van,
když mi dal se znovuzrodit, za tebou chci věrně chodit,
tobě odevzdán, vždyť jsi ty můj Pán.
Ježíši, mě teď pevně, silně veď, zlé ať již se nenavrací!
Vše tvé dobré v denní práci rozsévat chci jen, tebou posílen.
Nenech mysl mou zmítat pochybou,
kde mám mlčet, kde mám mluvit, bojovat či útok tlumit,
tíše schýlit se, díš-li: Čiň, co lze.
Ducha svého mi dej, jenž rozumí,
beze slov jak přece svědčit, nebouřit, jen dobrořečit,
zlomit odpor zlý prosba stačí-li.
Ve všem Bohu dík, tvůj jsem služebník,
Ježíši: Tys všecku tíži vzhůru nad zem zdvihl v kříži,
sloužit ke tvé cti je mi radostí.
I když umdlévám, po boku tě mám,
milost tvá mi svěžest vrací, duše mír mě sílí v práci,
jen když modlitbou hledím za tebou.

(Autorem je N. L. Zinzendorf, zemřel v roce 1760.)

Zaslal Charles Tvrzník.

Bohoslužby v kostele Panny Marie Sněžné v červenci a v srpnu

všední dny:	8:00, 18:00 (po mši sv. večerní nešpory)
neděle:	9:00, 11:30, 18:00
denně:	17:25 modlitba růžence
čtvrtek:	19:00-20:00 adorace
eucharistický výstav:	4.-8. 8. 2008
zpovědní pohotovost:	9:00-12:00

Farní úřad: Jungmannovo nám. 18, Praha 1, tel.: 222 246 243

farář: P. Antonín Klaret Dabrowski OFM, tel: 224 490 356, 606 751 883, Klaret@ofm.cz

farní vikář (kaplan): P. Filip Rathouský OFM, Filip@ofm.cz

Úřední hodiny na faře: Po 9-11:30; St 14-17:00.

Aktuální informace najdete na internetu: www.pms.ofm.cz ; www.lucianpms.cz .

Redakce Sněžanky: L. a F. Jirsovi, Soukenická 14, Praha 1, tel.: 222 313 513, jirsoval@volny.cz. Příští uzávěrka je 25. 8. 2008. Tisk: Rychlotisk, Jungmannova 3, Praha 1. Náklady na vytištění jednoho čísla farního zpravodaje jsou 8,- Kč. Neprodejné. Dobrovolné příspěvky vhazujte do pokladničky v kostele.